SURINAME EN HET LUCHTVERKEER ¹⁾

DOOR

L. C. PREIJ

Indien men er zich rekenschap van geeft, dat de afstand Paramaribo-Willemstad ongeveer even groot is als de lengte van Sumatra, is het begrijpelijk, dat het voor velen en niet het minst voor de bewoners van Suriname, een groote teleurstelling is geweest, toen zich daar in West-Indië luchtverkeer ging ontwikkelen met voorbijgang van hun land.

Bij de opening der Koloniale Staten van Suriname op 14 Mei 1935 hoorde men de verzuchting slaken: „Kon uit dezen tocht ²⁾ een geregelde verbinding met Europa groeien of kon hij slechts leiden tot een nationalen vliegdiens in West-Indië, hoezeer zou dit gewaardeerd worden.”

Er was temeer aanleiding te verwachten, dat Suriname in het zich in West-Indië ontwikkelend luchtverkeer zou worden betrokken, omdat tezelfdertijd een aanvang werd gemaakt met het grensafbakingswerk en er reden was te veronderstellen, dat hierbij van het vliegtuig gebruik zou worden gemaakt.

Noch bij de voorbereiding, noch bij de uitvoering is dit echter het geval geweest. De Engelsche expeditie, die in het Westen met de Nederlandsche samenwerkte, heeft wel van een vliegtuig gebruik gemaakt en daarmede het contact tusschen de verschillende kampementen onderling en met Georgetown onderhouden.

De redacteur van De West heeft daaromtrent een onderhoud gehad met den leider van de Nederlandsche expeditie, die op de vraag of het vliegtuig een practisch verkeersmiddel is voor het binnenland, antwoordde: „zeer zeker, maar men kan daarvoor uitsluitend watervliegtuigen gebruiken. Met landvliegtuigen op goed geluk landingspunten te zoeken, zou roekeloos zijn. In de

¹⁾ Zie ook W.-I. Gids van 1934 blz. 106 e.v.

²⁾ Bedoeld is de tocht van „de Snip”, rechtstreeks van het moederland naar de W.-I. gewesten.